

at mellem Tiendeyderen og Tiendeeleren træder ved den hele Afløsning Staten. Obligationerne, som altsaa ligge i Stataskassen, og den Rente, som der falder af dem, er Pant for Panthaveren i Mellemtiden, indtil Forholdet bliver endelig ordnet. Det andet Spørgsmaal var, til hvem Tiendeyderen skulde henvende sig. Det tror jeg ogsaa er klart allerede af de Udtalelser, jeg har tilladt mig, at det er Staten, der træder til. Loven gaar ud paa, at begge Parter kunne henvende sig til Staten. Naar da Tiendeyderen henvender sig til Staten, betaler han Staten det, som han efter Lovforslaget skal betale, og denne Værdi, som nu for Fremtiden enten skaffer Staten en Indtægt eller fritter dem for en Udgift, giver Staten ud igjen, nemlig ved, at betale det aarlige Afsløsningsvederlag til Tiendeeleren, indtil denne forlanger sin Afløsning, og naar hans Afløsning har fundet Sted, da Kapitalen. Efterat dette er sket, saa indtræder det Dvrigt, som omhandles i disse Paragrapher. Spørgsmaalet om, hvorledes Amtstuerne skulle oppebære Tienden, om hvorledes de s. Gr. skulde forholde sig med Hensyn til Realisationen af Tiende in natura, have vi ganske vist ikke berørt, idet vi ikke have kunnet finde det nødvendigt, da det nemlig er et Forhold, som ikke er ubekendt for Staten. Staten oppebærer jo forskjellige Tiendeafgifter, og man har meget godt fundet paa, hvorledes man skulde bære sig ad i saa Henseende, og det gjælder ikke alene Pengeafgifter, men ogsaa de Tiendeafgifter, som præsteres in natura. Endelig havde den ærede Minister en Betænkelse med Hensyn til det 20dobbelte Beløb i § 11. Jeg maa tilstaa, at jeg tror ikke denne Betænkelse virkelig er grundet. Vi have med Billie, og det har sikkert den ærede Minister lagt Mærke til, sat det 20dobbelte, og ikke det 25dobbelte, det vil med andre Ord sige kun 80 pCt. af Afsløsningssummen. Hvad ere nu de 6 pCt., der aarlig skulle sværes? Det er i Virkeligheden kun mellem 4 og 5 pCt. af det fulde Beløb. Der er altsaa kun Tale om, at Panthaveren skal finde sig i, at der er et vist Antal Aar sværes en Afgift, som er under 1 pCt., mellem $\frac{1}{2}$ og 1 pCt. mere end tidligere. Men hvad opnaar han samtidigt dermed? Han

opnaar, at fra Begyndelsen af Tiendommens Værdi, hvori han har Pant, er bleven forøget med 20 pCt. af Tiendens Kapitalbeløb, og at den Aar for Aar forøges yderligere med alle de Procenter, som de stigende aarlige Afdrag udgjøre. Jeg tror derfor, man kan sige, at vi ved dette Forslag have været meget omhyggelige overfor Panthaveren. Men der er jo ikke Noget i veien for at gaa ned til det 18- eller 16dobbelte. Naar man gaar saa langt ned, svinder enhver Betænkelse, saa faar Panthaveren blot et bedre Pant og ikke Nogetsomhelst, som han kan opfatte som uheldigt for sig. Endelig var der et Spørgsmaal, som den ærede Minister henvendte til mig, nemlig hvorledes der skal forholdes, naar Kirken gaar over til Sognet, og han mente, at der i saa Henseende var et Gul i Lovforslaget. Jeg skal indrømme, at det er der, og jeg skal indrømme, at jeg og min Medforslagsstiller vare os bevidste, da vi indbragte Lovforslaget, at her var et Gul, og jeg skal sige, hvorfor det ikke blev udfyldt. Det var, fordi vi havde forskjellige Ansættelser om, hvorledes vi skulde fylde det ud, idet jeg var tilbøjelig til at gaa den Vej, som den ærede Minister, saavidt jeg opfattede ham, antydede var den rette, medens min Medforslagsstiller mente, at det ikke var heldigt, men at der skulde gaaes en anden Vej. Det henstaar derfor som et Spørgsmaal, hvilket vi haabe skal blive drøftet og løst ved Sagens yderligere Behandling, naar Sagen, som jeg haaber, gaar videre og gaar i et Udvalg. Det Spørgsmaal, som den ærede Minister henvendte til os om en mulig Formindskelse af Kredsene og hvad dermed staar i Forbindelse, er Noget, som vi naturligvis med stor Lethed kunne blive enige om. Endelig skal jeg indrømme den ærede Minister een Ting, og det er, at vi ganske vist i § 12 have tænkt os, at der ikke alene kunde betales kontant, men ogsaa med Obligationer, og vi have troet, at Staten, naar en Uder ønskede det Sidste, kunde tage derimod. Der bliver jo nemlig Brug for saadanne Obligationer, idet Staten rimeligvis ellers let kan komme i det Tilfælde, at maatte opkjøbe en Del Obligationer til Amortisation, medens den kan bruge hertil de Obligationer, der leveres